

FARNÍ MĚSÍČNÍK

www.farnostbrumov.ic.cz

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava
Brumov - Bylnice • Sv. Pětán • Sidonie

Bůh uložil svou lásku do tvých rukou jako klíč k ráji....

15. 6. neděle
v mezidobí

22. 7. neděle
v mezidobí

1. 1. postní
neděle

8. 2. postní
neděle

8. 2. 2009
5. neděle
v mezidobí
Číslo: 3
Ročník: 14

... Světový den nemocných (11. února) je mocnou připomínkou, abychom znovu objevili důležitou přítomnost trpících v křesťanském společenství a stále více hodnotili jejich cenný přínos. Prostému lidskému pohledu se bolest a nemoc mohou jevit jako absurdní skutečnosti: když se ale člověk dá osvětit světlem evangelia, dokáže vyhmátnout její hluboký spásonosný význam.

Obracím se nyní k těm, kteří na těle i na duchu zakoušejí tíži utrpení. Každému z nich znovu vyjadřuji svou lásku a svoji duchovní blízkost. Chtěl bych zároveň připomenout, že lidský život je vždycky Božím darem, i když je poznamenán tělesnými trýzněmi všeho druhu; je to „dar“, který je třeba zhodnotit pro církev a pro svět.

Jistě, kdo trpí, nesmí být nikdy ponechán sám sobě. Proto mi leží na srdci, abych se obrátil slovy opravdového ocenění na ty, kteří se prostě a v duchu služby dávají k dispozici nemocným a snaží se ulehčovat jejich bolesti, a, pokud je možné, zbavit je choroby díky pokrokům lékařského umění. Myslím zvláště na zdravotnické pracovníky, na lékaře, ošetřovatele, vědce a badatele, ale i na nemocniční kaplany a dobrovolníky. Je to velký skutek lásky starat se o toho, kdo trpí!

Jan Pavel II.

Kalendář		12. února - 13. března 2009				
Neděle	Pondělí	Úterý	Středa	Čtvrtek	Pátek	Sobota
				12. sv. Damián	13. sv. Kateřina Ricciová	14. sv. Valentýn
	16. sv. Juliána	17. sv. Alexius a druhové	18. sv. Simeon	19. bl. Gotšalk	20. sv. Nikefor	21. sv. Petr Damiani
	23. sv. Polykarp	24. sv. Modest	25. Popelční Středa	26. sv. Alexandr	27. sv. Gabriel od Bolestné P. Marie	28. sv. Roman
	2. sv. Simplicius	3. sv. Kunhuta	4. sv. Kazimír	5. sv. Teofil (Bohumil)	6. bl. Friedrich (Miroslav)	7. sv. Perpetua a Felicity
	9. sv. Františka Římská	10. sv. Jan Ogilvie	11. sv. Eulogius z Kordoby			

Jaký je Bůh, ve kterého věříme?

Jedna z prvních vlastností, které věřícího člověka napadnou, když tak uvažuje, jaký je vlastně ten, ve kterého uvěřil, je jistě láska. Ano, Bůh je opravdu láska a Bible sama to na mnoha místech uvádí. Musíme ovšem podotknout, že slovo "láska", jak ho známe a používáme, má mnohem širší obsah než si řada lidí myslí.

Boží láska k člověku - tedy i k tobě, který čteš tyto řádky - je totiž naprosto bezpodmínečná. My jako lidé jsme spíše schopni milovat ty, kteří mají také pozitivní vztah směrem k nám, ale Bůh miluje i ty, kteří se o něj vůbec nezajímají. Bůh má zájem o člověka a o to, aby s ním měl osobní důvěrný vztah.

Tato skutečnost může být pro někoho překvapující, někomu jinému může připadat jako fráze. Ale skutečný Bůh je hodně, hodně vzdálený představám, že by se mohlo jednat o nějakého dobrušedného staříka na obláčku a nebo naopak o drába s karabáčem ve formě desatera, který by lidem jenom něco zakazoval a nedopřával jim žádné potěšení.

Bůh, jak ho prezentuje Bible, je totiž velice blízko. Tento svět se

svým násilím, válkami a katastrofami se snaží navodit názor, že se Bůh o lidi vůbec nezajímá, když na ně dopouští takové věci. Bůh však stvořil tento svět a vesmír dokonalý. To, že svět je dnes takový jaký je, je pouze důsledek lidské pýchy. A přesto - Bůh je tady a čeká na člověka. Jeho láska je taková, že se nevnucuje, pouze nabízí. A chce, abys ho miloval - také dobrovolně.

Bible, Římanům 5,8: Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.

Bereme pravdu v Bibli do důsledků?

Stačí nám vědět, co se děje v atomovém jádru a co na Měsíci? Že dvakrát dvě jsou čtyři, to je sice pravda, ale kvůli tomu ještě nebude manžel manželce věrný. Podle čeho vychovávat děti a jak se stavět k životním překážkám, to nám žádná věda neřekne. Kristus tvrdí, že on je Pravda. Všechny pravdy, které nestavěli na Kristu, se časem rozplynuly a zůstala po nich bolest a spálená země. Co řekl Kristus před 2000 lety, zůstává pravdou i dnes. Nejenže v evangeliu není žádná lež, on tam není ani žádný omyl. Kristus se nemýlil, protože nebyl jen člověk. Jsou tací, kteří tvrdí, že všechno je poplatné době, co platilo kdysi, dnes prý neplatí; je jiná doba. Nebojme se Krista brát jako Pravdu doslovně.

Sama Bible končí varováním, kdo by pozměnil třeba jen jedno písmenko v jejím textu, ponese důsledky. Bereme pravdu v Bibli vážně? I když je zrovna nepopulární?

Bodejt' by měl hřích

Je trapné, když se křesťan zpovídá jen podle Desatera - pak pochopitelně žádný hřích nemá. Když na něho trochu uhodíte, vzpomene si, že říkat „sakra“, jak to občas dělá, je hřích. Takhle ho přízná a to je všechno. Že žije s tchyní v nepřátelství, nevěnuje se výchově dětí, to za hřích nepokládá. Škoda, že se nezpovídáme podle blahoslavenství. Kristus nás přišel vykoupit, tak tu přece musí být rozdíl. Starozákonní Desatero je jako zpovědní zrcadlo vhodné pro toho, kdo jde ke zpovědi jednou za deset let. Ale křesťan, který chodí pravidelně ke svatému přijímání, by už měl být dál. Blahoslavenství není zákon, to je výzva, rada, přání Boží. Má nevěsta rada ženicha, protože musí? Jde na rande, protože kdyby nešla, měla by hřích? Tady je nám to jasné. Tak jestli v našem myšlení ještě převládá „musíš“ a „nesmíš“, změňme to. Jinak se nehodíme do období po druhém vatikánském koncilu a nemáme světu co říct.

*Z knihy Ladislava Kubička
„Oslovuji?“*

Naše farnost dnes

Z farních matrik - listopad 2008

Pohřbeni byli: Václav Novák (1949)
Josef Hůdek (1971)
Anastazie Tulpová (1928)

14.1.2009
oslavil své 30. narozeniny
naš pan farář otec Karel

100 let od obnovy Kongregace kněží mariánů

Oslava v česko-slovenském vikariátu kongregace proběhla 25. ledna t.r. v kostele svatého Vojtěcha v Praze. Zúčastnili se jí nejen zástupci kněží mariánů působící v České a Slovenské republice, ale i vzácní hosté: kardinál Miroslav Vlk jako hlavní celebrant a více-provinciál kongregace.

V našem kostele jsme si tuto událost připomněli v den svátku bl. Jiřího Matulewicze - Obnovitele řádu - 27. ledna při slavné mši svaté, kterou spolu s našimi kněžími koncelebroval víceprovinciál P. Eugeniusz Zarzeczy, MIC.

17. 1. večer chval – pro všechny...

11.2. Svátek P. Marie Lurdské - Světový den nemocných.

Stejně jako každý rok, zveme všechny nemocné, ale také jejich rodiny, zdravotní pracovníky a všechny, kdo se podílejí na péči o ně, na bohoslužby slavené při příležitosti světového dne nemocných 11.2. na svátek Panny Marie Lurdské. Bohoslužby budou slouženy v 8.00 hod – za nemocné a v 17 hod. Při obou mších svatých bude udělována svátost nemocných. Světový den nemocných byl vyhlášen papežem Janem Pavlem II. v roce 1993 a již od tohoto roku se v řadě zemí modlí věřící tento den právě za nemocné.

Pomazání nemocných je posilující setkání s Kristem pro každého nemocného bez ohledu na to, zdali je nebo není v nebezpečí smrti.

Katechismus katolické církve říká:

Zvláštní dar Ducha Svatého. Základní milostí této svátosti je milost útěchy, pokoje a odvahy, aby člověk překonal potíže, které působí vážná nemoc nebo slabost stáří. Tato milost je darem Ducha Svatého, který obnovuje důvěru a víru v Boha a posiluje proti pokušením zlého ducha, to je proti pokušením malomyslnosti a úzkosti před smrtí. Tato podpora Pána prostřednictvím síly jeho Ducha chce přivést nemocného k uzdravení duše, ale i těla, je-li to Boží vůle. Kromě toho, „jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno“ (Jak 5,15). (KKC 1520)

Spojení s Kristovým utrpením. Skrze milost této svátosti dostává nemocný sílu a dar spojit se mnohem důvěrněji s Kristovým utrpením: je jistým způsobem posvěcen, aby přinášel plody připodobněním k výkupnému utrpení Spasitele. Utrpení, následek dědičného hříchu, dostává nový smysl: stává se účastí na Ježíšově spasitelském díle. (KKC 1521)

Církevní milost. Nemocní, kteří přijímají tuto svátost a „dobrovolně se

přidružují ke Kristovu utrpení a k jeho smrti“, jsou tak „prospěšní Božím lidu“. Slavením této svátosti ve společenství svatých se církev přimlouvá za zlepšení stavu nemocného. A nemocný opět milostí této svátosti přispívá ze své strany k posvěcení církve a k dobru všech lidí, pro které církev trpí a obětuje se skrze Krista Bohu Otci. (KKC 1522)

Svátost nemocných se uděluje pokřtěným, kteří těžce onemocní, anebo zakouší těžkosti v důsledku stáří. Svátost může být přijímána vícekrát.

„Otcové a bratři moji, v nemocných musíme vidět osobu samotného Krista. Nemocní, kterým sloužíme, nám dají jednou spatřit Boží tvář.“

„Nemocní jsou zřítelnice oka a srdce samotného Boha. To, co děláte ubohým nemocným, děláte samému Bohu. Kdo slouží nemocným, slouží Kristu Vykupiteli.“

Blahoslavení vy, kteří máte tak dobrou příležitost sloužit Bohu u lůžka nemocných!

Sv. Kamil de Lellis

CHARITA VALAŠSKÉ KLOBOUKY INFORMUJE !!!

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2009

Na následujících řádcích chceme informovat o výsledku Tříkrálové sbírky, která na území našeho města proběhla 2.1.2009.

Ještě před samotným výčtem finanční stránky děkujeme všem štedrým dárcům za jejich podporu letošní sbírky. Chceme také poděko-

vat všem dětem, které byly ochotné se i přes mrazivé počasí vydat do ulic našeho města a navštívit s přáním pokoje a dobra do nového roku všechny občany města. Stejně poděkování patří i mládeži a dospělým, kteří se vydali doprovodit skupinky malých koledníků a pomohli tak při realizaci

celé sbírky. Je na místě také omluva všem, ke kterým koledníci nedorazili. Někdy není v lidských silách vykonat všechno, co si usmyslíme a stejně tak to i naši malí koledníci neměli letos jednoduché. Kdo by měl přesto zájem přispět tak je to možné prostřednictvím bankovního účtu

č. 3001122/0800 vedený u České spořitelny Praha 1 nebo pomocí mobilního telefonu zprávou ve tvaru (tj. DMS mezera KOLEDA), kterou odešlete. Cena jedné DMS je 30,- Kč u všech telefonních operátorů. Charita z každé DMS zprávy obdrží částku 27,- Kč.

Poslední poděkování patří všem, kdo děti ve svých domovech přijali a obdarovali je často nejen finančním

darem do sbírky, ale také drobným pamlskem.

Výsledek koledování:

V Brumově-Bylnici, Svatém Štěpáně a Sidonii koledovalo celkem 27 skupin koledníků a bylo sesbíráno **81.909,- Kč**

V obcích Návojná, Nedašov a Nedašova Lhota, kde koledovalo 8 skupin koledníků, bylo sesbíráno **44.688,- Kč**

Další koledování proběhlo ve

farnosti Valašské Klobouky a **celá částka 338.800,- Kč** byla odeslána na společný bankovní účet Tříkrálové sbírky

Všem, kdo přispěli patří, poděkování a v některém z dalších čísel zpravodaje budeme informovat o způsobech využití vybraných financí.

DENNÍ STACIONÁŘ PRO SENIORY

Stejně jako na začátku každého roku chceme vyjádřit prostřednictvím zpravodaje poděkování všem, kdo nás během celého roku 2008 podporovali.

První poděkování patří Městu Brumov-Bylnice, Zlínskému kraji a MPSV bez jejichž podpory finanční by provoz zařízení Denního stacionáře a Charitní pečovatelské služby nebyl možný.

Jmenovité poděkování patří paní Karbanové, Škaroupkové, Vilímkové Z., Vilímkové A., Čermákové, Rojákové, Strapinové, panu Fritschkovi, Aleši Naňákovi z Návojně, A. Kroupovi, ing. Fojtíkovi V., Sábovi za jejich pomoc při organizaci akcí ve stacionáři, pomoc kdy přiložili ruku k dílu při chystání jarmarku v našem městě

a při různých jiných příležitostech.

Další poděkování patří dětem z *MŠ Družba* za jejich vystoupení během uplynulého roku a samozřejmě jejich učitelkám, které je vždy skvěle připraví.

Poděkování též *Muzejní společnosti Vlára* za jejich podporu a v neposlední řadě také otci Karlovi za jeho pravidelnou podporu v rámci setkání „*Mezi nebem a zemí*“.

Do tohoto výčtu zahrnujeme všechny nejmenované, kteří nás v rámci našich akcí navštíví, myslí na nás a podporují povzbuzujícím slovem.

Věříme, že podporu, kterou postupně získáváme, v budoucnu neztratíme a bude nás provázet v naší práci i v roce 2009.

Svátost smíření z pohledu kněze

Nedávno jsem vedl jeden zajímavý rozhovor s jedním mladým člověkem na téma: svátost smíření. Zeptal se mě: „A co si vlastně kněz o kající-kovi ve zpovědi myslí?“ Zavzpomínal jsem na začátky svého svátostného života – a přiznám se, že mě přesně tahle otázka napadala poměrně často. Ale myslím, že odpověď jsem na ni dostal až v semináři, kde nás na „zpovídání“ připravovali a kde mě můj zpovědník dal nahlédnout do lidského i duchovního „zákulisi“ zpovědníka. Protože myslím, že podobné otázky pokládá hodně mladých křesťanů, zkusím se nad tímto tématem spolu s vámi zamyslet. Odpověď zní na první pohled jednoduše. Nic. Nic si nemyslí. A už vůbec si nemyslí to, co si kajícíkník myslí, že si bude myslet.

Když jde člověk hříšný (v podstatě tedy každý člověk) ke svátosti smíření, tak s sebou nese „balvan“ svých hříchů, které by samozřejmě nejraději neměl, hříchů za které se stydí, a také hříchů, které by raději nikdy – vůbec nikdy – nevyslovil nahlas a už vůbec ne před nějakým dalším člověkem – a kdyby, tak nikdy před nějakým cizím chlapem. A v duši vzpomíná na ty své hříchů, přemýšlí,

jak to vůbec řekne – jak to vlastně říct, aby to „nějak“ zaznělo, ale ne až zas tak úplně (obecně se tomu říká kamufláž – ono je to vlastně zbytečné, protože kněz umí také kamuflovat a dokáže si také kamufláž celkem snadno odkamuflovat, takže kamufláž je celkem zbytečné vynaložení úsilí do nepodstatného :). A když se k té zpovědi přece jen odhodlá, doufá, že to bude mít co nejrychleji za sebou – a třeba ten zpovědník bude unavený, usne, nebo bude silně nedoslýchavý... Hlavně aby to bylo co nejdřív za mnou...

A tak ten hříšník jde a jediné co vidí jsou ty jeho hříchů, které ve své lidské hříšnosti a slabosti „spáchal“. Kdyby se takhle díval na člověka kněz, to by byla hrůza. V první řadě pro kněze. Kdepak.

Kněz, když usedá ve zpovědnici, tak

si většinou uvědomuje, že potřebuje velikou Boží pomoc a modlí se o ní. Ví, že nebude zpovídat „sám za sebe“ a že nebude odpouštět „sám za sebe“, ale že mu Bůh propůjčil velikou moc – odpustit hřích člověku. Je to veliká moc, protože hříchů může odpouštět jenom Bůh, jak čteme v evangeliu. A Bůh tuto moc propůjčil lidem – biskupům a kněžím – ne aby vládli, ne aby kontrolovali svoje ovečky, ne aby se dozvídali věci, které by jinak před nimi zůstaly utajeny, ale proto, aby sloužili. Myslím, že každý dobrý a zodpovědný zpovědník potvrdí, že zpovídání je především služba. Služba Boha člověku (Bůh odpouští) a služba člověka člověku.

V první řadě je moc užitečné si uvědomit, že i kněz je sám člověk – hříšný. Kněz chodí také ke zpovědi, vyznává své hříchů jako kdokoliv jiný. A když on sám usedá do zpovědní místnosti a když zpovídá,

tak „neprožívá“ jen hříchy kajcníků, ale prožívá a připomíná si také svou slabost. Sám z vlastní zkušenosti musím přiznat, kolikrát jsem byl zahanben sám před sebou, když přede mnou někdo otevřel své srdce a já viděl takovou Boží milost a svatost člověka toužícího po Bohu (i přes jeho hříchy a selhání), že jsem mohl jen naprázdno polknout a Bohu děkovat, že mohu právě já, ač stejně (anebo víc hříšný), zprostředkovat právě tomuto svému bratru nebo sestře v Kristu Boží odpuštění. Svatý Augustin jednou napsal: „Pro vás jsem biskup, ale s vámi jsem křesťanem.“ Kněz ve svátosti smíření by řekl: „Pro Tvé odpuštění jsem kněz, ale s Tebou jsem člověkem, bratrem...“

Kněz, když se dívá na kajcníka, tak vidí především člověka. Člověka, který udělal ve svém životě chybu, uvědomuje si, že to nebylo správné, lituje jí a chce ji napravit. Ví, že ke zpovědi se člověk nepřichází svými hříchy pochlubit (jak je to v knížce „Bylo nás pět“). Ježíš trefně konstatoval, že lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. A se svou nemocí se k lékaři člověk nepřichází pochlubit, ale přichází hledat uzdravení. Aby to, co nefunguje, opět fungovalo, aby člověk nebyl trápen zbytečnou bolestí, aby mohl vést krásný a plodný život, aby se opět mohl radovat. To je důvod návštěvy u lékaře a to je i důvod „návštěvy“ u kněze – nebo lépe řečeno u Boha, který si jako viditelný nástroj svého odpuštění zvolil kněze.

Na rozdíl od kajcníka nestojí ve středu pozornosti kněze vyznání hříchu, ale sama skutečnost, že člověk přichází za svým Bohem s touhou po odpuštění, po novém začátku, po další šanci. To je ta krásná a čistá radost, kterou můžeme vidět na nádherném Ježíšově podobenství o milosrdném Otci. Někdy se označuje jako podobenství o marnotratném synu, ale to není správné označení, protože ve středu Ježíšovy pozornosti nestojí syn, který udělal sérii hloupostí a hříchů, ale Otec, který svého syna přijímá s otevřenou náručí. Bez výčitek, bez trestů, bez ponižování. S velikou a odpouštějící láskou. **Protože pro Otce je daleko důležitější syn, který se k němu vrátil, než všechny jeho hříchy a selhání.** Z tohoto úhlu pohledu je kněz ve svátosti smíření Otcem... Ví, jak je někdy nepřijemné vyznávat svá selhání, ví, jak vzdálenost od Otce dokáže bolet. A stejně tak jako on sám snad už tisíckrát zakusil to odpouštějící objetí milosrdného Otce,

tak i On sám v tuto chvíli může stejnou službu poskytnout a nabídnout svým bratrům a sestrám, které se vracejí zpět k Bohu.

Otázka, kterou jsem začínal („No, co ten si o mně bude myslet...“) podle mého názoru ukazuje na něco, co do zpovědi až zas tak moc nepatří. Tato otázka totiž ukazuje, že člověk chodí ke zpovědi jako k soudu. Jenže kněz není v pozici soudce. Vůbec ne. Osobně jsem vděčný za Ježíšovu výzvu: „Nesudte a nebudete souzeni“. Jak jsem rád, že si nemusím na lidi dělat názor podle jejich hříchů, ale že jsem svědkem krásných zázraků, kdy se z člověka hříšného a litujícího stává opět člověk ze svého hříchu očištěný, svobodný a radostný na cestě za svým Bohem. Myslím, že právě na základě svátosti smíření můžu pochopit, jak je možné, že se celé nebe raduje nad člověkem, který se „obráť“ ze svého hříchu.

Když se podívám na svůj „zповědní život“ tak vidím docela pestré zážitky. Od prvního nadšení, přes několikaleté utrpení (to byla zpověď pro mě opravdu horor), postupný růst (snad), až po současnost, kdy vnímám a prožívám svatost smíření jako setkání se svým přijímajícím Otcem. A kdybych tomu „začínajícímu“ řekl to, co prožívám teď, tak jsem přesvědčen, že by se mi vysmál a mé rady a zkušenosti by považoval v lepším případě za sci-fi, v horším případě jako nepravdivou reklamu. No, ale stejně je to tak.

A tak vám, kteří jste to dočetli až sem, chci moc popřát, aby vás na vaší cestě za Bohem zbytečně neotravovaly podobné otázky jako „co si o vás ten kněz bude myslet“, ale abyste nacházeli hodně radosti a posilu právě ve svátosti smíření, která je jedním z největších darů Ježíšovy lásky, které nám svým ukřížováním a vzkříšením přináší.

Ať vám Pán žehná, ať žehná i vašim zповědníkům a jejich zповědníkům, aby dokázali ze svých zpovědí čerpat radost z Božího odpuštění a předávat ji i vám.

P.S: Jo, a kdybyste chtěli nějakou inspiraci k přípravě na zpověď, tak mám dvě přípravy na svém webu (v sekci „Ke stažení“).

P. Robert Bergman

Převzato z internetu – redakčně kráceno

Nosič vody

V Číně měl jeden nosič vody dvě velké hliněné nádoby. Visely na obou koncích klacku, který nosil na krku. V jedné nádobě byla prasklina, naproti tomu ta druhá byla dokonalá a vždy nesla plnou míru vody. Na konci dlouhé nosičovy cesty od potoka až k jeho domovu zbyla v prázdné nádobě vždy jen polovina vody.

Celé dva roky to takto chodilo, nosič donesl každý den domů jen jednu a půl nádoby vody.

Dokonalá nádoba byla pyšná na svůj výkon, vždyť přinesla pokaždé všechnu vodu. Zato chudáček prasklá nádoba se styděla za svoji nedoko-

nalost a cítila se uboze, že je schopná jen polovičního výkonu.

Po dvou letech soužení oslovila prasklá nádoba u potoka nosiče: „Stydím se, moc mě mrzí, že prasklinou vyteče cestou domů tolik vody.“ Ale nosič jí odpověděl: „Všimla sis, že kytky rostou jen na tvoji straně chodníku a ne na straně druhé? – To proto, že jsem vždy věděl o tvém nedostatku a na tuto stranu cesty jsem rozeséval semena květin. To ty jsi je každý den zalévala, když jsme se vraceli od potoka domů. Dva roky trhám tyto krásné květiny, abych si jimi ozdobil svůj stůl. Kdybys nebyla taková, jaká jsi, tak by tato krása nemohla prozářit můj domov.“

Všichni máme své osobité chyby.

Všichni jsme prasklé hliněné nádoby. Právě tyto praskliny a chyby, které jsou v každém z nás, dělají náš život tak zajímavým a vzácným.

Jen musíme umět každého přijmout takového, jaký je a vidět v něm to dobré.

Bruno Ferrero

Pozvánka

Na začátku postní doby 27.2.-1.3.2009 bychom vás chtěli srdečně pozvat na duchovní obnovu. Povede ji P. Dismas (Michal Tomašík), kapucín.

V Americe žádného Pánbička nepotřebuješ

Navštívil mě jeden můj starý kamarád. Přiletěl až z Ameriky. Po jeho odjezdu jsem si připomněl některé detaily z jeho života. Amerika byla jeho snem už od mládí. Když tenkrát žádal o vystěhování, nebylo mu to povoleno. Neměl za sebou vojenskou službu. Ale brzy nato k nám přišli Němci a z naší republiky byl protektorát. Hitler nechtěl v armádě nespolehlivé Čechy, takže ta překážka padla. Kupodivu mu protektorátní úřady povolení k vycestování daly. A tak koncem srpna v třicátém devátém roce odplouval lodí z Hamburku směrem ke své vytoužené zemi. V září Hitlerova vojska napadla Polsko a tím se stalo, že loď, na které se plavil, byla poslední německá loď, která připlula do newyorského přístavu. Byl vítán jako poslední legální vystěhovalec z naší země. Ve Spojených státech pak pracoval jako dělník na stavbě jedné Baťovy továrny. Aby získal americké občanství, nastoupil do armády. Když Japonci přepadli Pearl Harbor, odplul na mateřské letadlové lodi do japonských vod v Tichém oceánu. Čas na lodi nepromarnil. Při vojenské službě se učil angličtinu a dálkově vystudoval průmyslovou školu, což bylo námořníkům uloženo. Po válce se mu to hodilo. Našel si dobré zaměstnání, založil rodinu a měl

možnost téměř každý rok přiletět „do kraje“, jak říkali staří vystěhovanci. Netajil se přede mnou, jak ho dobré postavení a lepší životní úroveň změnily po stránce duchovní. Stal se z něho pravý materialista. říkal: „Víš, v Americe žádného pánbička nepotřebuješ. Když máš dolary, máš všechno!“ Takže víra v Boha, modlitba, návštěva bohoslužeb, to vše bylo odstaveno kamsi na vedlejší kolej. Dalo by se říci, že v tom překonal i mnoho našich tehdejších marxistických ateistů.

Když jsem měl potom po letech v Dubčkovské ěře slavnou primici, přijel i on s celou svou rodinou. Doslova mě šokovalo, že byli všichni u svatého přijímání. On, jeho manželka, synové i nejmladší dcera. Ten den jsem s ním nemohl mluvit, ale druhý den mu povídám: „Prosím tě, proč jste včera hráli před lidmi to divadlo?“ „Jaké divadlo,“ ptal se nechápavě. „Přece to, že jste byli u svatého přijímání!“ „Ale my chodíme už dva roky.“ „Potom se rozpovídal: „Kdysi jsem ti řekl, že v Americe žádného pánbička nepotřebuješ. Ale to snad platí, jen když jsi zdravý. Nám naše malá onemocněla. Lékaři nevěděli, co jí je, ani v diagnostickém ústavu nic nezjistili. Vrátili nám ji odtamtud ještě v horším stavu, než když jsme ji tam odváželi. Zkoušeli jsme další ústavy, ale dopadlo to stejně. No a za půl roku jsme neměli ani cent. Ležela doma bezvládná, bez zájmu a my jsme kolem

ní bezradně, celí zoufalí, chodili. Až jednoho večera jsme s manželkou poklekli u její postýlky a modlili se. Jako bývalý ministrant jsem to ještě uměl! A ona si také vzpomněla. Bylo to v sobotu, už pozdě, kdy jsme si šli lehnout. Nakonec jsme vyčerpaní

usnuli. Ráno nás probudila naše malá. Chodila od jednoho k druhému, nevěřili jsme, že se nám to nezdá. Byla čilá, jakoby jí nikdy nic nebylo. Oba jsme se rozplakali. Tentokrát to byly slzy radosti a nezměrného štěstí. Potom jsme se oblékli, vzali každý malou za jednu ruku a jeli do kostela poděkovat. No a od té doby chodíme pravidelně.“

Kolik takových a podobných zázraků lidsky nevysvětlitelných, se už stalo. Když připravuji mladé páry na manželství a poukazuji na význam víry, modlitby a návštěvy bohoslužeb, tak jim vyprávím i tento skutečný příběh.

Z deníku otce Jana Topenčíka

“Syťí nás tím, čím “ili”

Ze “ivota a my”lenek svatých

**Sv. Kateřina Ricciová,
řeholnice,
památka 13. února**

V Pratě v Toskánsku byla přijata do řehole sv. Dominika. Žila tvrdým asketickým životem, ale byla laskavá a veselá myslí. Z lásky ke Kristu toužila hodně trpět a byla omilostněna pěti Kristovými ranami - stigmaty. Mimořádné milosti se snažila tajit, ale pověst o nich se rozšířila a lidé

k ní přicházeli v zástupech. Všem byla rádkyní a těšitelkou. Přesto byla často tupena a nazývána pokrytečkou a blouznílkou.

Narodila se roku 1522 ve Florencii v rodině šlechtice. Její křestní jméno bylo Alexandrina. Matka jí velmi brzo zemřela a otec ji dal na výchovu do kláštera dominikánek

v Monticelli, kde byla i její příbuzná Ludvika. Ve 14ti letech ji odtud odvedl a chtěl ji provdat. Na její prosby od svého úmyslu upustil a dovolil jí vstoupit na trvalo do kláštera v Pratu. Tam dostala řeholní jméno Kateřina.

Její touhou bylo doplňovat rozjímání o utrpení Krista asketickým životem a s Ním trpět pro záchranu hříšníků. Nám je to těžko pochopitelné, ale takovýto kříž představuje heroický projev lásky a přináší smír, proto je královskou cestou k blaženosti.

Co všechno může znamenat věta: Vzít kříž a jít za Ježíšem? Pro každého to bude zřejmě něco jiného, ale podstatný způsob má být vždy týž: "S maximální láskou a ve společenství Ježíše." K tomu je pozván každý z nás podle darů, které jsou mu dány. Kateřina Ježíše velice milovala a proto byla více obdarovaná právě utrpením, ale i zázraky a viděními. Z lásky nosila řetěz a hrubý oděv a bičováním si připomínala, co Ježíš pro nás snášel. Později ji Pán obdaroval viditelnými stigmaty a každý týden od čtvrtčního večera prožívala Ježíšovo utrpení i jeho lásku, s níž trpěl. Utrpení

bez lásky by bylo zcela bezcenné. Lásky mu dává smysl a činí je plodným. Navíc láska sama utrpením roste.

Ve 25 letech sestry zvolily Kateřinu za převorku. Vládla jim víc příkladem než slovem a vedla je k dokonalosti. Některým osobnostem své doby, zejména Filipu Nerimu,

psala také dopisy které se dochovaly.

Svatořečená byla v roce 1746.

Patronka: města Prata, výrobců dýmek a obchodníků s tabákem

Atributy:prsten,stigmata

Z liturgie

8. 2. 2009

5. neděle v mezidobí

Uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami.

1. čtení Job 7, 1 – 4.6 – 7

2. čtení 1 Kor 9, 16 – 19.22 – 23

Evangelium Mk 1, 29 – 39

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděla. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu ji horečka přestala a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galilejí, kázal v jejich synagógách a vyháněl zlé duchy.

Ozvěna slova:

Fakt, že Šimonova tchyně hned po uzdravení z horečky slouží u stolu, je potvrzení okamžitého a úplného uzdravení. Ježíš přináší vykoupění celého člověka. Uzdravuje tělo, ale zasahuje dokonce i samotné kořeny zla, demony. Zde jsme teprve na úsvitu zjevení Syna Božího, který se sice pro-

kazuje mocnými činy, je uzdravovatelem a „exorcistou“, ale až svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním porazil satana. Je pánem a konečným vítězem nad peklem i satanem. V jeho jménu jsme došli spásy. V jeho jménu můžeme být uzdraveni.

Dnes víc a víc slyšíme o vymýtání zlých duchů – exorcismu. Posedlost člověka poukazuje na existenci Božího i satanova království. Na člověku je volba, která rozhodne o jeho spáse či zatracení. V důsledku svých hříchů se může každý dostat pod satanovu vládu a ztratit věčný život. Můžeme se mu připodobnit a budeme stejně jako on nenávidět Boha a ve chvíli smrti odmítneme jeho lásku a dobrovolně si zvolíme peklo. Slova o uzdravení posedlých a o vymýtání zlých duchů mocí Pána Ježíše nás mají přivést k pochopení, že Ježíš touží po tom, abychom se vzpamatovali a obrátili. V dnešní době je existence satana a existence pekla zpochybná, těžké, smrtelné hříchy se zlehčují, rozpadají se manželství, rodiny, křesťanské, morální a etické zásady v politice i ve veřejném životě ztrácejí platnost.

Nezůstávejme už více lhostejní, pravidelně přistupujme ke sv. zpovědi a přijímání, co nejčastěji se modleme a spolu s Pannou Marií se klanějme trojjedinému Bohu. Pouze návrat k Němu je totiž jediná naše záchrana před satanem.

1. 3. 2009

1. neděle postní

Byl pokoušen od satana a andělé mu sloužili.

1. čtení Gn 9, 8 – 15

2. čtení 1 Petr 3, 18 – 22

Evangelium Mk 1, 12 – 15

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan Křtítel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu.“

Ozvěna slova:

Velikonocím předchází čtyřicetidenní období půstu. Pán Ježíš, se též postil čtyřicet dní a nocí. Dnes církev uznává, že různé důvody ekonomické, sociální, menší fyzická odolnost nedovolují prodlužovat půst. Na druhé straně je pravda, že odepření části tělesné výživy by pomohlo málo nebo nic, jestliže by takové pokání nešlo ruku v ruce s obrácením srdce. Nejzáslušnější pokání nejvíce milé Bohu spočívá ve vnitřním obrácení člověka a v rozchodu se špatnými zvyky, které jsou v nás zakořeněny, v opravdové **proměně**, tj. vnitřní a upřímné změně a obnově celého člověka, v jeho soudech, smýšlení, konání, tak aby všechno konal ve svatosti a v lásce k Bohu. Ježíšovo pozvání k obrácení je proto neodkladné. Kdo nečiní pokání, zahyne, protože se uzavírá do egoismu, zatímco pokání nás povznáší. Následujme Krista. On je pro nás nejlepším vzorem kajícíka.

Slovo Boží v liturgii:

15. 2. 2009 6. neděle v mezidobí

1. čtení Lv 13, 1 – 2. 45 - 46

2. čtení 1 Kor 10, 31 – 11, 1

Evangelium Mk 1, 40 – 45

22. 2. 2009 7. neděle v mezidobí

1. čtení Iz 43, 18 – 19. 21 – 22. 24b – 25

2. čtení 2 Kor 1, 18 – 22

Evangelium Mk 2, 1 – 12

25. 2. 2009 ční středa

1. čtení JI 2, 12 – 18

2. čtení 2 Kor 5, 20 – 6, 2

Evangelium Mt 6, 1 – 6. 16 – 18

Úmysly Apo?tolátu modlitby - únor

1. Aby pastýři církve byli vždy poslušni Ducha Svatého ve svém učení a službě Božímu lidu.
2. Aby církve v Africe našla přiměřené cesty a způsoby k podpoře usmíření, spravedlnosti a míru podle závěrů Biskupského synodu na II. zvláštním shromáždění pro Afriku.
3. Aby nemocní zakoušeli lásku a přijetí od svých nejbližších i od všech, kteří o ně pečují..

Úmysly m?í svatých na měsíc únor - březen 2009

9. Po	7.30	za + Emilii a Aloise Dohnalovy, za duše v očistci a Boží pomoc a ochranu pro živou rodinu
10. Út	17.00	za + Jarolima Solaře, + rodiče Solařovy, Fojtíkovy a Šerých a za živou rodinu
11. St	8.00	za nemocné a lidi, kteří o ně pečují
	17.00	za + Marii Řehákovou, dvoje rodiče a Boží ochranu pro živou rodinu
12. Čt	17.00	za + rodiče Šenov, jejich + rodiče, za duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
13. Pá	16.30	za + Jaroslava Jelínka, + syny Františka a Zdeňka, za duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
14. So	7.30	za + Jaroslava a Marii Dittrichovy, za duše v očistci a dar zdraví pro živou rodinu

15. Ne	7.30	za + Stanislava Měšťánka, + bratra a jejich rodiče, za + rodiče Macháčovy, dva syny a vnuka a za duše v očistci
	9.00	za + Miroslava Polereckého, jeho rodiče, za rodiče Kostkovy a jejich tři syny, za manžele Mozgovy a za pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu
	10.30	za farníky
16. Po	7.30	za + manžela Ladislava Krůželu a + rodiče Lukšikov
17. Út	17.00	za + Stanislava Dorňáka, dvoje + rodiče, duše v očistci a za pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu
18. St	17.00	za + Oldřicha Konečného, dvoje + rodiče, sourozence, + Františka Ptáčka a požehnání pro živou rodinu
19. Čt	17.00	za + Vladislava Sucháčka, jeho + syna, dvoje + rodiče a požehnání pro živou rodinu
20. Pá	17.00	za + Karla Kostku, + rodiče Kostkovy, dva syny, za + rodiče Struhařovy a jejich + děti, pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu
21. So	17.00	za + Marii Nitranovou, + rodiče Nitranovy a jejich tři + syny, za dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu

22. Ne	7.30	za + Karla Svobodu, + rodiče Lysákovy, dceru, požehnání pro živou rodinu
	9.00	za + Petra Krahulce, rodinu Vilímkovu, duše v očistci, s prosbou o pomoc Boží a ochranu
	10.30	za farníky
23. Po	7.30	za dvoje + rodiče a jejich + děti, za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu Hořákovu
24. Út	17.00	za + Annu Chuchmovou a + rodiče
25. St	7.30	za + rodiče Mrázkovy, Šimonů, synovce Rostislava, živou rodinu a duše v očistci
26. Čt	17.00	za + manžela, rodiče z obou stran a za pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu
27. Pá	17.00	za + rodiče Strnadovy, + sourozence a duše v očistci
28. So	7.30	za + manžela, rodiče z obou stran a duše v očistci

1.3. Ne	7.30	za + Václava Fojtíka, ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu
	9.00	za + Antonína Strnada, + manželku, + švagra Jaroslava a duše v očistci
	10.30	za farníky
2. Po	7.30	za + rodiče Anastázii a Václava Masařovy a Boží požehnání pro živou rodinu
3. Út	17.00	za + manžela Jaroslava, + rodiče a sourozence z obou stran, Boží požehnání pro živou rodinu a duše v očistci
4. St	17.00	za + Jiřího Lysáčka, + Marii Valčíkovou, jejich + otce, s připomínkou za + rodiče Mikuškovy a Švachovy
5. Čt	17.00	za + Františka Pospíšila, nemocnou manželku, + syna Františka, pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu
6. Pá	7.30	za nemocné
	17.00	za živé a + členy živého růžence
7. So	7.30	za + Stanislava Machů, dvoje + rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu

8. Ne	7.30	za + Františku a Františka Janáčovy, jejich + rodiče, jejich + syna Františka, s připomínkou za živou a + rodinu
	9.00	za + Josefa a Jiřinu Kráčmarovy, jejich rodiče a duše v očistci
	10.30	za farníky

*Maria,
nauč nás tichosti,
abychom vnímali
Boši přítomnost,
zde a nyní
slyšeli Boši volání
a naše vlastní jméno,
abychom byli k dispozici
a otevření
jako prázdná nádoba.
Nauč naše ruce,
aby byly něšné
a hebké,
bdělé se slabými,
citlivé s trpícími,
dobrotivé a pomáhající.
Ať je naše srdce jako tvé,
Bošim chrámem,
svatým místem,
kde přebývá Bůh,
monstranci,
ve které se zjevuje
Boši dobrota.*

